DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
5. november 2002 *

I sag C-204/01,

angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Tilmann Klett

mod

Bundesministerin für Bildung, Wissenschaft und Kultur,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12 EF, 39 EF og artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 233, s. 1), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner

* Processprog: tysk.

grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), samt af artikel 3 og 9 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1), som ændret ved nævnte akt,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og S. von Bahr,

generaladvokat: A. Tizzano

justitssekretær: R. Grass,

efter at den forelæggende ret er blevet underrettet om, at Domstolen har til hensigt at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3,

efter at hovedsagens parter, medlemsstaterne og de institutioner, der er nævnt i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, er blevet anmodet om at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger hertil,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved kendelse af 25. april 2001, indgået til Domstolen den 16. maj 2001, har Verwaltungsgerichtshof i medfør af artikel 234 EF forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 12 EF, 39 EF og artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 233, s. 1), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), samt af artikel 3 og 9 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1), som ændret ved nævnte akt (herefter »direktiv 93/16«).

2 Spørgsmålet er blevet rejst i en sag mellem den tyske statsborger, Tilmann Klett, som har erhvervet et afsluttende eksamensbevis i almen medicin i Tyskland, og Bundesministerin für Bildung, Wissenschaft und Kultur (Forbundsministeriet for Undervisning, Videnskab og Kultur) vedrørende en af ministeriet truffet afgørelse om afslag på en ansøgning om tilladelse til at gennemføre den postdoktorale tandlægeuddannelse i Østrig.

De relevante retsregler

3 Artikel 1 i direktiv 78/686, som ændret ved tiltrædelsesakten, har følgende ordlyd:

»Dette direktiv finder anvendelse på den virksomhed som tandlæge, der er fastlagt i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF, og som udøves under følgende titler:

[...]«

4 Artikel 2 i direktiv 78/686 bestemmer:

»Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, og som er anført i artikel 3 i nærværende direktiv, ved for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som tandlæge at give dem den samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.«

5 Artikel 19*b* i direktiv 78/686 er affattet således:

»Fra det tidspunkt, hvor Republikken Østrig træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, anerkender medlemsstaterne med henblik på udøvelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i dette direktiv, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der i Østrig udstedes til personer, som har begyndt deres lægeuddannelse på universitetsniveau inden 1. januar 1994, ledsaget af en attestation, udstedt af de kompetente østrigske myndigheder, som bekræfter, at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF omhandlede former for virksomhed i Østrig i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, og at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme betingelser som indehavere af de i artikel 3, litra m), i nærværende direktiv omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser.

Undtaget fra det i første afsnit omhandlede krav om tre års praksis er personer, som har gennemført studier af mindst tre års varighed, der af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede uddannelse.«

6 Artikel 1, stk. 2, i traktaten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 9) bestemmer følgende:

»Vilkårene for optagelsen og de af optagelsen nødvendiggjorte tilpasninger af de traktater, som danner grundlag for Unionen, er indeholdt i den akt, der er knyttet til denne traktat. Bestemmelserne i akten udgør en integrerende del af denne traktat.«

7 Tiltrædelsesaktens artikel 7 fastsætter:

»Bestemmelserne i denne akt kan, medmindre den bestemmer andet, kun suspenderes, ændres eller ophæves efter de fremgangsmåder, der er fastsat i de oprindelige traktater, og som gør det muligt at ændre disse traktater.«

8 Artikel 1 i direktiv 93/16 har følgende ordlyd:

»Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som læge, som statsborgere i medlemsstaterne udøver som lønmodtager eller som selvstændig.«

9 Artikel 2 i direktiv 93/16 bestemmer:

»Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 23, og som er anført i artikel 3, ved at tildele dem den samme virkning på sit område for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som læge, som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Tilmann Klett, der er tysk statsborger, har i Tyskland gennemført en lægevidenskabelig uddannelse og modtog den 14. februar 1974 fra Bayerisches Staatsministerium des Innern bevis for bestået lægeeksamen. Den 2. juli 1975 fik han lægeautorisation fra samme ministerium og opnåede således ret til at udøve selvstændig virksomhed som læge. Den 10. september 1980 erhvervede han derudover doktortitlen i medicin ved universitetet i Hamburg (Tyskland).

11 Sagsøgeren ansøgte den 29. marts 1995 om optagelse på specialistuddannelsen som tandlæge ved universitetet i Graz (Østrig). Han blev på forskellig vis meddelt afslag på optagelse på denne uddannelse, dog uden at der derved blev truffet en formel afgørelse i den henseende. Tilmann Klett rejste to på hinanden følgende passivitetssøgsmål. Søgsmålene blev afvist som følgende af manglende passivitet fra den myndighed, mod hvem sagerne var anlagt. Som følge af et tredje søgsmål blev den kompetente administrative myndighed ved Verwaltungsgerichtshofs kendelse af 30. januar 2001 opfordret til at træffe den manglende afgørelse inden en uge samt til at fremsende en kopi heraf til Verwaltungsgerichtshof, eller til at oplyse, hvorfor pligten til at træffe afgørelse ikke var tilsidesat.

12 Den kompetente administrative myndighed traf derefter den 6. februar 2001 en udtrykkelig afgørelse, hvorved der meddeltes afslag på Tilmann Kletts ansøgning under henvisning til, at det ifølge gældende østrigsk lovgivning er en forudsætning for optagelse på tandlægeuddannelsen, at doktorgraden i almen medicin er erhvervet ved et østrigsk universitet. Desuden blev der i afgørelsen henvist til artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686 og til en skrivelse af 10. oktober 2000 fra Kommissionens Generaldirektorat for det Indre Marked, hvori det blev anført, at

bestemmelsen ikke har til formål at sikre rettigheder for læger fra andre medlemsstater, der er indehavere af et eksamensbevis som læge udstedt i en medlemsstat, hvor der findes en selvstændig tandlægeuddannelse og et selvstændigt erhverv som tandlæge.

13 Tilmann Klett indbragte afgørelsen af 6. februar 2001 for Verwaltungsgerichtshof og gjorde navnlig indsigelse mod den administrative myndigheds fortolkning af artikel 19*b* i direktiv 78/686.

14 Da Verwaltungsgerichtshof fandt, at den for retten verserende sag nødvendiggjorde en fortolkning af visse fællesskabsbestemmelser, navnlig artikel 12 EF og artikel 39 EF, artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686, samt artikel 3 og 9 i Rådets direktiv 93/16, besluttede den at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, som affattet ved tiltrædelsesakten [...], artikel 12 EF og artikel 39 EF samt artikel 1 sammenholdt med artikel 3 og 9 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser fortolkes således, at de er til hinder for en ordning, hvorefter adgang til den i artikel 19*b* i direktiv 78/686/EØF omhandlede praktiske del af uddannelsen som tandlæge er betinget af, at doktorgraden i medicin er erhvervet ved et indenlandsk universitet?«

Det præjudicielle spørgsmål

Indlæg til Domstolen

15 Ifølge Tilmann Klett betyder artikel 19*b* i direktiv 76/686 ikke, at det for at kunne blive optaget på specialistuddannelsen som tandlæge er en forudsætning at have gennemført en lægevidenskabelig uddannelse i Østrig i overensstemmelse med nævnte bestemmelse. Denne er ifølge Tilmann Klett kun en særregel vedrørende øvrige medlemsstaters godkendelse af østrigske eksamensbeviser; den siger intet hverken om ikke-østrigske statsborgere fra andre medlemsstater samt disses adgang til uddannelsen eller om udøvelsen af tandlægeerhvervet i Østrig. Artikel 19b finder derfor ikke anvendelse i hans tilfælde og kan derfor ikke begrunde afslaget på ansøgningen.

16 Derudover hævder Tilmann Klett, at direktivets artikel 1, 2, 3 og 9 er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter adgangen til at blive optaget på specialistuddannelsen som tandlæge forudsætter, at lægeeksamen er erhvervet ved et universitet i den berørte medlemsstat.

17 Tilmann Klett har ligeledes gjort gældende, at ovennævnte uddannelse, som i Østrig er lønnet, falder inden for artikel 39 EF's anvendelsesområde, idet de studerende på uddannelsen ifølge Domstolens praksis skal betragtes som arbejdstagere i den forstand, hvori udtrykkes anvendes i bestemmelsen. Heraf følger, at den forskelsbehandling, der er udøvet i hovedsagen til skade for de læger, som har erhvervet deres eksamensbevis i en anden medlemsstat, ikke er begrundet, og den er som sådan ikke tilladt i medfør af ovennævnte bestemmelse.

18 Endelig har Tilmann Klett gjort gældende, at selv om det antages, at de studerende på specialistuddannelsen som tandlæge i Østrig ikke er arbejdstagere i artikel 39 EF's forstand, er den omhandlede forskelsbehandling i strid med artikel 12 EF. Denne bestemmelse finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, idet adgangen til faglig uddannelse ifølge Domstolens dom af 13. februar 1985 i sag 293/83, Gravier (Sml. s. 593, præmis 25), falder inden for EF-traktatens anvendelsesområde.

19 Ifølge den østrigske regering er artikel 19*b* i direktiv 78/686 en overgangsbestemmelse, hvis formål er at lade speciallæger, som har gennemført deres specialistuddannelse som tandlæge i Østrig i henhold til de bestemmelser, der var gældende før den 1. januar 1994, udøve de grundlæggende rettigheder i andre medlemsstater. Desuden indeholder bestemmelsen en undtagelse til fordel for de tandlæger, som har påbegyndt deres uddannelse i Østrig inden indførelsen af den nye uddannelse som tandlæge.

20 Regeringen har desuden gjort gældende, at artikel 19*b* i artikel 78/686 ikke giver læger i almen medicin, som har erhvervet deres eksamensbeviser i en anden medlemsstat, mulighed for i Østrig at gennemføre en specialistuddannelse som tandlæge, der i øvrigt skal afskaffes, ved at omgå bestemmelserne om specialistuddannelsen som tandlæge i oprindelsesmedlemsstaten. Den østrigske regering har tilføjet, at en anden fortolkning af bestemmelsen vil være i strid med genstanden for og hensigten med fællesskabsbestemmelserne om tandlægeuddannelsen, hvorefter der skal indføres separate uddannelser for tandlæger og læger i almen medicin.

21 For så vidt angår artikel 12 EF og 39 EF har den østrigske regering gjort gældende, at direktiv 78/686 indeholder en særordning for situationen i Østrig. Desuden har direktivets artikel 19*b*, som det fremgår af tiltrædelsesakten, rang af

primærret. Eftersom Tilmann Klett ikke er omfattet af direktiv 78/686, selv om den gennemførte uddannelse blev betragtet som et arbejdsforhold, kan han ikke påberåbe sig artikel 39 EF vedrørende en eventuel aktivitet som aflønnet tandlæge. Eftersom artikel 19*b* desuden finder anvendelse i hovedsagen, kan artikel 12 EF, der kun finder anvendelse i de tilfælde, hvor der i fællesskabsretten ikke er fastsat særlige regler om ikke forskelsbehandling, ikke med retsvirkning påberåbes af Tilmann Klett.

22 Den italienske regering har gjort gældende, at artikel 19, 19*a* og 19*b* i direktiv 78/686 har til formål at regulere den frie bevægelighed for de fællesskabsborgere, som påbegyndte deres lægevidenskabelige uddannelse ifølge tidligere gældende forskrifter i henholdsvis Italien, Spanien og Østrig, hvilket gav ret til at udøve tandlægevirksomhed i henhold til Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge (EFT L 233, s. 10), som ændret ved tiltrædelsesakten (herefter »direktiv 78/687«). Derudover er det ikke klart, at Tilmann Klett, som har eksamensbevis som læge fra Tyskland, selv om han måtte have påbegyndt sin uddannelse inden den 1. januar 1994, er omfattet af en personkategori, hvis rettigheder skal beskyttes i medfør af den nævnte artikel 19*b*.

23 Desuden har den italienske regering påpeget, at Domstolen i forbindelse med en afgørelse om anvendelsesområdet for artikel 19 i direktiv 78/686 fastslog, at det ikke tilkommer medlemsstaterne at skabe en kategori af tandlæger, som ikke svarer til nogen kategori i direktiv 78/686 og 78/687 (dom af 1.6.1995, sag C-40/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 1319, præmis 24). Regeringen har

tilføjet, at når det drejer sig om et område, der er fuldstændig reguleret ved en adækvat fællesskabsbestemmelse, konkret artikel 19*b* i direktiv 78/686, udelukker denne herved anvendelsen af artikel 12 EF og 39 EF samt bestemmelserne i direktiv 93/16.

24 Kommissionen har gjort gældende, at det i hovedsagen skal undersøges, om det i henhold til artikel 19*b* i direktiv 78/686 kræves, at kun læger med doktorgrad i medicin fra et østrigsk universitet kan optages på specialistuddannelsen som tandlæge. Hvis det er tilfældet, er bestemmelsen ikke til hinder for, at der meddeles Tilmann Klett afslag på ansøgningen. Kommissionen finder, at artikel 19*b* indeholder mere end blot en bestemmelse om de øvrige medlemsstaters anerkendelse af specialistuddannelsen som tandlæge. Den beskriver snarere en særlig kategori af tandlæger. Henset til, at artikel 19*b*'s ordlyd udtrykkeligt henviser til certifikater, der er udstedt »i Østrig« for at afgrænse denne kategori, betyder det, at bestemmelsen indeholder en særordning til fordel for en strengt afgrænset kategori af tandlæger.

25 Eftersom det drejer sig om en undtagelse, der begunstiger denne kategori i forhold til dem, som er omfattet af hovedreglen, skal der anlægges en streng fortolkning. Efter sin ordlyd og indre logik har artikel 19*b* til formål, at studerende, som var optaget på den almenmedicinske lægeuddannelse i Østrig, og som i overensstemmelse med det system, der var gældende inden Republikken Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union, havde påbegyndt deres studium for at blive tandlæge, fortsat havde mulighed herfor. Bestemmelsen indebærer heller ikke, at det er nødvendigt at lade læger fra alle medlemsstater få adgang til en specialistuddannelse som tandlæge, der er af kortere varighed end sædvanligt. Desuden hævder Kommissionen, at konsekvensen af denne fortolkning af

artikel 19b som lex specialis er, at det ikke er nødvendigt at fremsætte supplerende bemærkninger vedrørende andre fællesskabsbestemmelser.

Domstolens besvarelse

26 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, for det første, om artikel 19*b* i direktiv 78/686 skal fortolkes således, at en person, hvis doktortitel i almen medicin ikke er erhvervet ved et østrigsk universitet, kan blive optaget på en specialistuddannelse som tandlæge, som tilbydes i Østrig.

27 Da Domstolen finder, at svaret på dette spørgsmål klart kan udledes af retspraksis (jf. især dom af 28.4.1988, forenede sager 31/86 og 35/86, LAISA og CPC España mod Rådet, Sml. s. 2285, af 1.6.1995 i sagen Kommissionen mod Italien, og af 29.11.2001, sag C-202/99, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 9319), har den ifølge procesreglementets artikel 104, stk. 3, underrettet den forelæggende ret om, at den vil træffe afgørelse ved begrundet kendelse, og har anmodet de berørte parter, jf. artikel 20 i EF-statutten for Domstolen, om at fremkomme med eventuelle bemærkninger hertil.

28 Kun Tilmann Klett har fremsat bemærkninger inden for den fastsatte frist. Han har bl.a. udtrykt tvivl om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anvende en sådan procedure, henset til, at de afgørelser, som er nævnt i denne kendelses foregående præmis, ifølge Tilmann Klett ikke er relevante i sagen.

29 Det påpeges, at det inden den 1. august 1998 kun var muligt at erhverve eksamensbevis som tandlæge i Østrig under forudsætning af, at man havde erhvervet en doktortitel i almen medicin og derpå fuldført en postdoktoral specialistuddannelse som tandlæge.

30 På grund af Republikken Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union var denne medlemsstat forpligtet til i henhold til direktiv 78/686 og 78/687 at afstemme betingelserne vedrørende specialistuddannelsen som tandlæge efter den europæiske norm ved at indføre et nyt system for nævnte uddannelse, som er selvstændigt i forhold til lægeuddannelsen. Ifølge de oplysninger, der er gengivet i den østrigske regerings indlæg, blev der åbnet for den nye uddannelse den 1. august 1998, og specialistuddannelsen som tandlæge for færdiguddannede læger ikke findes i Østrig fra og med udgangen af det akademiske år 2000/2001.

31 I direktiv 78/686 og 78/687 bestemmes, at en tandlæge for at måtte udøve virksomhed skal være i besiddelse af et kvalifikationsbevis, som omhandlet i anerkendelsesdirektivets artikel 2 (jf. dom af 1.6.1995 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 21). Artikel 19*b* i direktiv 78/686 er en undtagelse fra artikel 2 i samme direktiv, og den skal derfor som en undtagelsesbestemmelse fortolkes strengt (jf. dom af 1.6.1995 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

32 Hertil bemærkes, at artikel 19*b* i direktiv 78/686 havde til formål at indføre visse undtagelser til fordel for læger, som allerede havde påbegyndt eller fuldført den tidligere specialistuddannelse som tandlæge, med henblik på, at disse læger, for så vidt som de endnu ikke havde gennemført denne uddannelse, ville kunne færdiggøre den, og at de, hvis de lige var ved at gennemføre den eller allerede havde gennemført den, ville kunne udøve deres erhverv i de øvrige medlemsstater

(jf. i denne retning, vedrørende artikel 19 i direktiv 78/686, som er analog med artikel 19*b*, dom af 29.11.2001 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 52).

33 Det skal desuden påpeges, at det ikke tilkommer medlemsstaterne at skabe en kategori af tandlæger, som ikke svarer til nogen kategori i direktiv 78/686 og 78/687 (jf. navnlig vedrørende artikel 19 i direktiv 78/686, dom af 1.6.1995 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 24).

34 Det følger af disse betragtninger, at artikel 19*b* i direktiv 78/686 ikke gør det muligt for en statsborger fra en anden medlemsstat end Republikken Østrig, der i oprindelsesmedlemsstaten har gennemført sin uddannelse i almen medicin, at få adgang til en postdoktoral specialistuddannelse som tandlæge i Østrig — en uddannelse, som ikke længere skulle tilbydes, idet dog de personer, der allerede havde påbegyndt denne uddannelse, skulle have mulighed for at færdiggøre den. Var dette ikke tilfældet, ville der blive skabt en ny kategori af tandlæger i strid med direktiv 78/686 og 78/687.

35 Artikel 19*b* i direktiv 78/686 anerkender nemlig, inden for rammerne af den særlige overgangsordning, der er fastsat for Republikken Østrig ved dens tiltrædelse af Den Europæiske Union, kun et eksamensbevis som læge suppleret med et eksamensbevis for specialistuddannelse som tandlæge med henblik på udøvelsen af tandlægevirksomhed i de andre medlemsstater. Hvis fællesskabslovgiver generelt havde villet give mulighed for gensidig anerkendelse af en sådan uddannelse, ville han ikke have nøjedes med at fastsætte den gensidige anerkendelse af de kvalifikationer, som personer med denne uddannelse har, i en midlertidig undtagelsesbestemmelse (jf. i denne retning, om artikel 19 i direktiv 78/686, dom af 29.11.2001 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 39).

36 Herefter findes det, for det andet, ikke længere nødvendigt at udtale sig om fortolkningen af artikel 12 EF og 39 EF samt artikel 3 og 9 i direktiv 93/16, for artikel 19*b* i direktiv 78/686 er lex specialis med rang af primærret.

37 I overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, i traktaten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union er vilkårene for optagelsen og de af optagelsen nødvendiggjorte tilpasninger af de traktater, der danner grundlag for Unionen, indeholdt i den tiltrædelsesakt, der er knyttet til nævnte traktat. Bestemmelserne i akten udgør en integrerende del af denne traktat.

38 Optagelsesvilkårene angår anvendelsen på de nye medlemsstater af gældende fællesskabsret på datoen for tiltrædelsen og udgør den væsentlige genstand for tiltrædelsesakten, som vedrører de tre i ovennævnte præmis anførte medlemsstater (jf. i denne retning, vedrørende Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse, dommen i sagen LAISA og CPC España mod Rådet, præmis 9 og 10).

39 Af artikel 29 i tiltrædelsesakten fremgår, at i de retsakter, der opregnes i listen til bilag I til denne akt, foretages de i nævnte bilag fastsatte tilpasninger. Artikel 19*b* i direktiv 78/686, som findes i tiltrædelsesaktens bilag I, afsnit XI, D, beror således på en aftale mellem medlemsstaterne og ansøgerstaten. Bestemmelsen udgør derfor ikke en af Rådet udstedt retsakt, men er en primærretlig bestemmelse, som ifølge aktens artikel 7 kun — medmindre akten bestemmer

andet — kan suspenderes, ændres eller ophæves efter de fremgangsmåder, der er fastsat i de oprindelige traktater (jf. i denne retning dommen i sagen LAISA og CPC España mod Rådet, præmis 12).

40 Denne fortolkning er så meget mere nødvendig, som tiltrædelsesaktens bestemmelser knæsætter resultatet af tiltrædelsesforhandlingerne, der udgør en helhed bestemt til at løse de vanskeligheder, som tiltrædelsen medfører for Fællesskabet og den stat, som søger tiltrædelse (jf. i denne retning dommen i sagen LAISA og CPC España mod Rådet, præmis 15).

41 Det forelagte spørgsmål skal følgelig besvares med, at artikel 19*b* i direktiv 78/686 skal fortolkes således, at en person, hvis doktortitel i almen medicin ikke er erhvervet ved et østrigsk universitet, ikke kan optages på en specialistuddannelse som tandlæge, der tilbydes i Østrig.

Sagens omkostninger

42 De udgifter, der er afholdt af den østrigske regering og af den italienske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Verwaltungsgerichtshof ved kendelse af 25. april 2001, for ret:

Artikel 19*b* i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at en person, hvis doktortitel i almen medicin ikke er erhvervet ved et østrigsk universitet, ikke kan optages på en specialistuddannelse som tandlæge, der tilbydes i Østrig.

Således bestemt i Luxembourg den 5. november 2002.

R. Grass

Justitssekretær

C.W.A. Timmermans

Formand for Fjerde Afdeling